

at man byder en saakaldt Alderdomsforsørgelse af 200 Kroner, naar de absolut skulle have henimod 300 Kroner for at leve. Saadanne Folk blive nødte til at blive under Fattigvæsenet, naar man ikke kan komme længere end til at give dem 200 Kroner, de Herrer ville give dem. Jeg siger derfor, at det Forslag, som de Herrer have stillet, er efter min Mening saa umuligt, at det vel næppe nogen Sinde vil kunne blive til Lov, med mindre naturligtvis at det undergaar Forandringer, og selvfølgelig enhver Sag kan jo omgøres; men navnlig tror jeg ikke at være i Uoverensstemmelse med de Herrer Forslagsstillere, naar jeg siger, at det Vædringsforslag, de have stillet under Nr. 8, have de vist ikke selv ventet skulde blive til Lov, og derfor gentager jeg — og saa skal jeg lade de Herrer være i Fred — den Bebrejdelse til dem, at de burde ikke have benyttet denne store Sag paa den Maade, som de have gjort. Jeg tror, de gøre Skyld mod en stor Del af vore mest trængende hæderlige fattige her i Landet ved, at de saaledes ved et uigennemførligt Forslag stille dem i Udsigt, at de skulle kunne faa det, som de saa længe have ønsket, og som vi gerne maaste allesammen ville unde dem. Der blev sagt for et Par Dage siden under Debatten her, at man havde jo nok kritiseret de Herrer's Forslag, navnlig det, der oprindeligt var stillet — det er jo nærmest det, der har været Genstand for Debatten — men man havde aldrig sagt, hvorledes en Alderdomsforsørgelse skulde ordnes, og jeg erkender til en vis Grad, at denne Anse kan være paa sin Plads. Jeg skal derfor for mit Vedkommende ikke holde mig tilbage fra at yde min Skærv til Underfølgelse af, hvorledes denne store Sag muligvis en Gang kan ordnes. Jeg tror, man maa stille nogle faa bestemte Betingelser for overhovedet med noget Haab om Fremgang at arbejde paa at faa Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer til at gaa med til denne store Sag, og da stiller jeg i første Række det som Nr. 1, at Statens Forpligtelser maa absolut præciseres. Ingen Finansminister i Verden antager jeg — end ikke en Gang det ærede Medlem, som afbrøder mig, det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Verg), hvis han var Finansminister — vilde sikkert nogen Sinde kunne gaa med

til hen i det blaa at lade Statskassen garantere for enhver Forpligtelse, som dette Lovforslag maatte medføre. Jeg tror ikke, der er nogen Mulighed for at komme til en Ordning af Alderdomsforsørgelsesproblemet, naar man ikke tager det op som Nr. 1 at præcisere, hvad Staten skal yde; jeg tror ikke, at Lovgivningsfaktorerne paa nogen anden Maade kunne komme overens om det. For det andet anser jeg det for lige saa absolut uomgængeligt nødvendigt for de fattiges egen Skyld, at det bliver en Forsørgelse af den Art, at den er en Forsørgelse, altsaa yder, hvad der er nødvendigt og tilstrækkeligt, at man ikke faster i Grams en rund Sum een Gang for alle, saafaa til en og samme Størrelse for alle. For det tredje mener jeg, at man maa opretholde Selvhjælpsprincippet. Jeg tror ikke, det kan bortkastes, ja, jeg tror, vi gøre ubødelig Skade og Ulykke for vort Samfund i Fremtiden, hvis vi gaa hen og lave en Alderdomsforsørgelse som den, de Herrer her kalde Alderdomsforsørgelse, hvor hver enkelt Person i Landet, som ikke ejer noget, eller ikke vil eje noget, blot ved at producere en Daabsattest, der viser, at han er 62 Aar, kan komme til at oppebære en Statspension. Jeg tror, vi nedbryde noget af det, vi ikke have Lov til at røre ved; men jeg tror paa den anden Side, det er lige saa nødvendigt, at hver enkelt af den ubemidlede Del af Samfundet ogsaa maa være i Stand til selv at afgøre, hvorledes han eller hun efter sit eget individuelle Forhold kan ordne sig for at efterkomme og fyldestgøre Kravet om Selvhjælpsprincippet Opretholdelse. Jeg tror endvidere, at naar man vil tænke paa at komme til en endelig praktisk Ordning, maa man indrette sig paa, at det ikke bliver Statskassen eller Staten alene, der yder Forsørgelsen; det er absolut nødvendigt, at Kommunerne maa være med. Dernæst tror jeg ganske sikkert, det er nødvendigt, at en Autoritet, der staar ganske uafhængig af Kommunerne, kommer til at bestemme, baade om Forsørgelsen skal ydes og den Størrelse, den skal have, samt kommer til at udbetale den. Jeg tror, det er nødvendigt af mange Grunde, og deriblandt den ganske simple, som ligger nær, og hvorom der har været talt saa meget i de senere Dage under Fattigløvsbehandlingen,